

[Hans Jacob Sørensen.]

ikke, hvor der er kommet Folk og har meldt sig og har sagt: ja, oprindelig havde vi tænkt at begaa dette Mord, men da vi jo ved, at det kan koste vort eget Liv, har vi ikke gjort det.

Men man behøver jo heller ikke paa dette Omraade at stille Krav gaaende ud paa, at sligt kunde opfyldes. Man har vel Lov til ud fra en rent almenmenneskelig Opfattelse at tro, at det kan tænkes endog om Folk, der senere bliver Forbrydere, at de paagældende i en eller anden Situation, hvor de stod overfor dette eventuelt at foretage en Forbrydelse, lige godt gjorde op med sig selv: hvor meget risikerer vi derved, og bør vi ikke netop af den Grund, at vi risikerer saa meget, holde os tilbage fra at begaa Forbrydelser?

Jeg har hørt flere ærede Medlemmer af dette Ting sige: vi vil ikke have en Bestemmelse staaende i Straffeloven, som ikke bliver brugt, en Strafadmaaling, som ingen bliver gjort til Genstand for, men jeg kan dog ikke tro, at de Herrer i den Grad er optaget af dette deres Standpunkt, at de kan se bort fra, at hvis der ligger et advarende Moment — hvad jeg tror, der gør — i, at en saadan Bestemmelse staar i Straffeloven, saa at dette kunde bevirke, at blot en eneste Person om Aaret eller maaske hvert tiende Aar eller maaske endda sjældnere kunde faa det gjort klart for sig: jeg begaar alligevel ikke denne Forbrydelse, og at derved de, der ellers vilde være blevet Genstand for Forbrydelsen, blev reddet, og derved ogsaa denne Person selv blev reddet fra at blive en Forbryder, saa er dette en Grund til at beholde en saadan Bestemmelse.

Jeg ser saadan paa det Straffelovforslag, som her er fremme, at det paa en Række Omraader betyder Fremskridt, og det, jeg særlig tænker paa, er, at den Strafadmaaling, der paa en Række Felter nu foreslaas, er bedre tilrettelagt end den Strafadmaaling, der er gældende efter den nuværende Straffelov. Men jeg kan ikke stemme for Ændringer, som gaar ud paa at forflygtige de advarende Momenter, der hidtil har været i Straffeloven, og jeg vil have det saaledes, at jeg kan sige, at Strafadmaalingen er blevet bedre tilrettelagt, men de advarende Momenter i Loven er ikke svækket; det staar stadig fast, at ingen kan forgribe sig paa andres Liv, uden at han kan komme til at bøde med sit eget Liv for denne Forbrydelse.

Ordføreren (Pürschel): Jeg vil først paa-given Anledning gøre opmærksom paa,

at de Mindretal, der nævnes i Betænkningen ved Ændringsforslagene til Lovforslaget om Ikrafttræden af borgerlig Straffelov, ikke er de samme som de, der nævnes ved Ændringsforslagene til selve Straffelovforslaget. Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg i det hele kan henholde mig til de Bemærkninger, jeg gjorde, da jeg første Gang havde Ordet. Men det er dog nødvendigt for mig at svare paa noget af, hvad der er fremført her under Forhandlingen.

Jeg vil gerne overfor det ærede Medlem Hr. Vagn Bro gøre opmærksom paa, at naar man erkender, at man stiller Forslag om, at der skal henlægges et meget betydeligt Antal Forretninger til Fængselsnævnet, et saa stort Antal, som Venstre foreslaar henlagt, er det meget vanskeligt samtidig at stille sig paa det Standpunkt, at Nævnet ikke maa vokse op til at faa en stor Administration. Og naar det ærede Medlem sagde, at det store Flertal af Sagerne jo vilde gaa meget let, ja, saa er dette en Erkendelse af, at man i Virkeligheden ønsker, at Nævnet skal behandle disse Sager rent ekspeditionsmaessigt; det vil sige, at det er Fængselsdirektørens Indstilling, der er den afgørende, og det vil atter sige, at disse Sager akkurat lige saa godt kan blive i Justitsministeriet som gaa til Nævnet, og saa maa jeg da mene, at det er bedre, at de bliver i Justitsministeriet, og at man har større Sikkerhed for, at man ikke faar en Opsvulmen af Nævnets Forretninger, naar man holder paa dette.

Jeg vil meget nødig ind paa en lang Diskussion om Tilregnelighedsspørgsmaalet, men jeg kan ikke lade være med at sige til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, at hans Bemærkninger om Tilregnelighed og Tilregnelse forbavsede mig i høj Grad. Jeg skal nøjes med at sige, at jeg er bunduenig i den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for.

Det, der er Kendsgerningen, er dette, at for den Mand, der maa erkendes at have begaaet Forbrydelsen i en Tilstand, som nu, da han kommer frem til Paadømmelse, er ændret, og som altsaa maa siges at være fuldt strafpaavirkelig, vil Loven ikke give nogen Regel efter det Ændringsforslag, som stilles af det Flertal, hvortil det ærede Medlem hører. Der haves ikke i Loven nogen Hjemmel for Straffrihed i dette Tilfælde, naar den affattes paa denne Maade.

Og naar man lægger saa stærkt Vægt paa Strafmotageligheden, maa jeg sige, at man kommer ikke udenom, at man overfor normale Personer ogsaa efter denne Lov, som den vil komme til at se ud, vil komme